

မိုးတက်ရင်

ကျွန်တော်နှင့် ဇင်နီယာ

အခန်း (၁)

“ဟူး”

ခြောက်ယောက်မြောက် အင်တာဗျူးပြီးချိန်မှာ တော့ ဦးလှထွန်း အေးတစ်ယောက် ကြီးစွာသောလေပူကြီးကို အဲကွန်းလွှတ်ထားသည့် ရုံးခန်းအတွင်း မှုတ်ထုတ်လိုက်မိသည်။ သံလွင်ဆီထည့်၍ သေသေချာချာ ဘေးခွဲထားသည့် ဆံပင်ကိုလည်း အားမနာနိုင်တော့ဘဲ လက်နှင့် တဖျင်းဖျင်း ကုတ်လိုက်မိ၏။

သူသိသည် ။ ဒီအလုပ်အတွက် ဒီအင်တာဗျူးကိစ္စ မအောင်မြင်နိုင်ကြောင်း အစကတည်းက သိခဲ့ပါသည်။ ။

ဒါဆိုလျှင် သူလို အရာရာကို စနစ်တကျ၊ အတိမ်းအစောင်းမခံ အလုပ်လုပ်တတ်သောသူက မဖြစ်နိုင်၊ မအောင်မြင်နိုင်မှန်း သိလျက်နှင့် ဘာဖြစ်လို့ ဒီအင်တာဗျူးကို ခေါ်ခဲ့သနည်း။ အလုပ်ကြော်ငြာစာ ထည့်ခဲ့သနည်း။

ရှင်းပြပါမည်။ တကယ်တော့ ဒီအလုပ်ကြော်ငြာကို သူစိတ်နှင့် သူလုပ်ခဲ့ခြင်းမဟုတ်။ ပြည်ပတွင် ကျောင်းသွားတက်နေပြီး မကြာခင်က ပြန်ရောက်ကာ သူ့ကုမ္ပဏီအလုပ်တွေကို ဝိုင်းကူလုပ်ပေးတော့မည့် သမီးငယ်ဖြစ်သူ နွေယွန်း၏ ဆန္ဒကြောင့်သာ ဒီအင်တာဗျူးခေါ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

အင်တာဗျူးခေါ်သည့်ရာထူးက နွေယွန်း၏ အတွင်းရေးမှူး အင်္ဂလိပ်
လိုပြောရလျှင် စက္ကထရီ (secretary)။ အကြမ်းဖျင်းထပ်ပြောရလျှင် ထို
ရာထူးအတွက် လျှောက်ထားသူသည် အသက်နှစ်ဆယ့်ငါးနှစ်မှ သုံးဆ
ယ့်ငါးနှစ်အတွင်းဖြစ်ရမည်။ ကျားမ မရွေး လျှောက်ထားနိုင်သည် ။ ထို
အထိ ပြဿနာမရှိသေး။ သို့သော်လည်း အင်တာဗျူးသည့်အချိန်ကျမှ
ပြောရန်မှာ ထားသည့် နွေယွန်း၏ လိုအပ်ချက်များကြောင့်
အဆင်မပြေဖြစ်နေခြင်းဖြစ်သည် ။ နွေယွန်း၏ လိုအပ်ချက်၊ ကန့်သတ်
ချက်များကြောင့်လည်း ဒီအင်တာဗျူး မအောင်မြင်နိုင်။ ဝန်ထမ်းခေါ်လို့
မရနိုင်ဟု ဦးလှထွန်းအေး ကြိုသိနေခြင်း ဖြစ်၏။

ဒါဆို သူနှင့်အတူ အလုပ်တွဲလုပ်ရမည့် အတွင်းရေးမှူးတစ်ယောက်
အပေါ် နွေယွန်းက ဘယ်လိုအချက်အလက်တွေ၊ စံနှုန်းတွေနှင့် သတ်မှ
တ်ထားသလဲ။

သူ့သမီး၏ တောင်းဆိုထားမှုတွေကို ပြန်စဉ်းစားရင်းက ဦးလှထွန်း
အေး ခေါင်းတွင် တွင် ခါကာ ညည်းလိုက်မိပြန်သည် ။

“မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်ဘူး”

ခုလို မညည်းမိခင် သမီးဖြစ်သူ စပြောကတည်းကလည်း မဖြစ်နိုင်
ဘူးထင်တယ်ဟု ဖုန်းနှင့် ပြောခဲ့ပါသေးသည် ။

သို့သော် နွေယွန်းက . . .

“မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုတာ ကိုယ့်ဘက်က တစ်ဖက်သတ်ကြီး ညည်းနေလို့
မဖြစ်ဘူးလေ ဖေဖေရဲ့ ။ ကြိုးစားကြည့်မှ သိမယ်မဟုတ်လား။ ဖေဖေပဲ
ပြောဖူးတယ်လေ။”

ထိုသို့ ကိုယ့်စကားနှင့်ကိုယ် ပြန်ပိတ်မိသွားသဖြင့် ယခုလို

အင်တာဗျူးပွဲကို လက်ခံကျင်းပပေးနေရခြင်းလည်း ဖြစ်လေသည်။ ။

ခုလည်း လေပူတစ်လှည့်၊ သက်ပြင်းတစ်လှည့်နှင့် အလှည့်ကျ ပြုမူ နေမိခြင်းကို ခဏရပ်လိုက်ပြီး အတွင်းရေးမှူးမလေးကို ဦးလှထွန်းအေး လှမ်းပြောလိုက်၏။

“သရဖီရေ ... အင်တာဗျူးဖို့ ဘယ်နှစ်ယောက်ကျန်သေးလဲ”

“ခုနှစ်ယောက်မြောက် နောက်ဆုံးတစ်ယောက်ပဲ ကျန်ပါတော့တယ် ဆရာ”

သရဖီက တိတိကျကျ ဖြေလာပါသည်။ ။ နောက်ဆုံးတစ်ယောက်ပဲ ကျန်တော့သည် ဆိုသောအသိကြောင့် ဦးလှထွန်းအေး စိတ်လက်အတန်ငယ် ပေါ့ပါးသွားရပြီး ...

“တစ်ယောက်ပဲကျန်တော့တာလား။ ကောင်းတယ် ခေါ်လိုက်တော့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါဆရာ”

သရဖီ ထိုင်နေရာမှ ထရပ်လိုက်၏။ ထိုအချိန်မှာ ပဲ စားပွဲပေါ်တင်ထားသည့် ဦးလှထွန်းအေး၏ ဖုန်းမှ အလန်းမြည်သံကြောင့် သရဖီသဘောပေါက်စွာ ကိုယ်ရှိန်သတ်ထားလိုက်သည်။ ။ ထိုအလန်းမြည်သံသည် ကိစ္စတစ်ခုခုကို ရည်ညွှန်းပြီမှန်း သူမ သိလိုက်၍ လည်း ဖြစ်သည်။ ။

ဦးလှထွန်းအေးက ဖုန်းကိုယူကြည့်ကာ လေပူမှုတ်ချလိုက်ပြန်ရင်း -

“ကဲ သရဖီ ... ကြားတဲ့ အတိုင်းပဲ။ ဆရာတော့ ထမင်းစားပြန်လိုက်ဦးမယ်။ အင်တာဗျူးမယ့်သူကို နေ့လယ်နှစ်နာရီ ပြန်ချိန်းလိုက်တော့”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ”

ပြန်ရန်ထိုင်နေရာမှ ထရပ်လိုက်ချိန်မှာ ရုံးခန်းအတွင်းသို့ လူတစ်

ယောက်ဝင်လာပြန်သည် ။ တခြားသူတော့မဟုတ် ဦးလှထွန်းအေး၏ သားကြီးဖြစ်သူ ဆွေထွန်း။

ဆွေထွန်းက သရဖီကို ရွန်းရွန်းလဲ့လဲ့ တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီးမှ သူ့ အဖေအား . . .

“ဖေဖေ ထမင်းစားပြန်မယ်မလား။ ကျွန်တော်လည်း ဖေဖေကားနဲ့ လိုက်မလို့ ”

ဦးလှထွန်းအေးက . . .

“ဟင် ... ဖေဖေက သားသွားပြီတောင် ထင်နေတာ။ ဒါနဲ့ သားကား ကကော ”

ဆွေထွန်းက စိတ်ရှုပ်ဟန်နှင့် . . .

“ကားက ဖောက်နေပြန်ပြီ ဖေဖေရာ။ ခုလည်း ဘာသံတွေမှန်းမသိ ထွက်နေလို့ ဝပ်ရှော့သွားထိုးခိုင်းလိုက်တယ်”

“ဪ ... ဟုတ်လား။ အေးကွာ... သားကို ကားအသစ်လဲပေးချင်ပေ မယ့် သားသိတဲ့ အတိုင်းပဲ။ ကဲ ကဲ ... ခုလည်း နောက်မကျအောင် သွားရ မှာ ။ သွားစို့ . . .သွားစို့။

ပြောရင်း ဦးလှထွန်းအေးက ရုံးခန်းထဲမှ အရင်ထွက်သွားသည် ။ ဆွေထွန်းက ရုံးခန်းထဲ မသိမသာ ကျန်ခဲ့ပြီးမှ သရဖီအနီးသို့ လှစ်ခနဲပြေးသွားကာ သရဖီပါးဖောင်းဖောင်းလေးကို ဆွဲလိမ်လိုက်ရင်း . . .

“ကောင်မလေး သိပ်လှနေတယ်နော်။ မောင် အသည်းတွေ ယားလို က်တာ”

သရဖီက မျက်စောင်းဝင့်ခနဲ ပြန်ထိုးလိုက်ကာ . . .

“သွားပါ။ မောင်ပဲ သရဖီအတွက် အချိန်မပေးနိုင်ဘဲနဲ့ ။ အချိန်ဇယား အတိုင်း စက်ရုပ်လိုနေနေပြီးတော့”

“ဆောရီးပါ သရဖီရယ် ... မောင် တောင်းပန်ပါတယ်။ နောက်ကျရင် တော့”

“နောက်ကိစ္စတွေ နောက်မှ ပြောတော့ မောင်။ မောင်အခု နောက်ကျ နေဦးမယ် သွားတော့”

“အိုကေ ... အိုကေ၊ ချစ်တယ်နော် . . . အာဘွား”

ပြောရင်းဆိုရင်း သရဖီပါးကို ရွတ်ခနဲ နမ်းကာ ဆွေထွန်း ပြေးထွက် သွားလေသည် ။

သရဖီလည်း ဆွေထွန်းကိုကြည့်ကာ သက်ပြင်းပဲ ချမိ လိုက်လေ၏။ ကိုယ်နှင့် ချစ်သူဖြစ်နေသူက ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်၏ သား သဘောမနော ကောင်းသူ၊ ကိုယ့်အပေါ်ကိုလည်း မြတ်မြတ်နိုးနိုး ချစ်သူဖြစ်သော်လည်း မိသားစု၏ အချိန်ဇယား၊ ပုံစံခွက်ထဲတွင် အလိုက်သင့် မျောပါနေရသူဖြစ်သောကြောင့် ခုလို သက်ပြင်းတွေပဲ အလီလီချနေခြင်းဖြစ်လေသည် ။

*

အခန်း (၂)

ခြံတံခါးရှေ့တွင် ကားရပ်လိုက်ရင်း ဦးလှထွန်းအေးက နာရီတစ်ချက်ကြည့်လိုက်သည်။ ။

“အင်း ... ထမင်းစားချိန်ရောက်ဖို့ ဆယ့်ငါးမိနစ်လောက်လိုသေးတာပဲ၊ စောနေသေးတယ်”

ဖခင်ဖြစ်သူ၏ ရေရွတ်သံကြောင့် ဘေးတွင် လိုက်ပါလာသည့် ဆွေထွန်းက မျက်မှောင်တစ်ချက်ကြုတ်လိုက်ရင်း ...

“စောတော့ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။ အိမ်ထဲမဝင်သေးချင်ရင်လည်း ရပ်ကွက်တစ်ပတ်လောက် ကားမောင်းနေလိုက်မလား ဖေဖေ”

“မင်းစကားကြီးကလည်း ရွဲ့သလိုပဲ သားရာ။ မင်းအဘိုးငါ့အဖေကြောင်းလည်း မင်းသိသားနဲ့ ။ နောက်ကျရင်လည်း အချိန်မလေးစားလို့၊ စောပြန်ရင်လည်း အချိန်ဖြုန်းတယ် ပြောဦးမှာ လေ”

“သိပါတယ် ဖေဖေရာ၊ အဲဒါကြောင့်လည်း ရွဲ့ပြီးပြောမိတာပါ။ တစ်ရက်တစ်ရက် အဘိုးရဲ့ အချိန်ဇယားတွေထဲ ရှင်သန်လှုပ်ရှားနေရတာ အသက်ရှူကျပ်လို့ ”

ထိုစကားကြောင့် ဦးလှထွန်းအေး ပြုံးလိုက်မိသည် ။ ပြီးမှ ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်ကာ ဆွေထွန်းကို ကြည့်လျက် ...

“အေးကွာ ... ဖေဖေကလည်း သားအရွယ်တုန်းက အဲလိုအတွေးမျိုး

တွေးမိဖူးတာပဲကွ။ ဒါပေမဲ့ ခုချိန်မှာ ပြန်စဉ်းစားကြည့်တော့လည်း ဖေ
ဖေ ခုလိုနေနိုင်တာ သားအဘိုးရဲ့ အချိန်ဇယားနဲ့ စည်းကမ်းတွေကြောင့်
ပဲ သား။ အဘိုးကိုတော့ မပြစ်မှားမိစေနဲ့ သားရေ”

ဆွေးထွန်းက အလိုက်သင့် ခေါင်းညိတ်ပြရင်း ...

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဖေဖေ။ သားစိတ်ထဲ အဲလိုသဘောမျိုးတော့ မရှိပါဘူး။
ဒါပေမဲ့ ... တစ်ခါတလေ မွန်းကျပ်တယ်လို့ ခံစားရလို့ ပါ”

“သားတို့ အရွယ်ကျတော့လည်း အပြင်မှာ လွတ်လွတ်လပ်လပ်
နေချင်တာ သဘာဝကျပါတယ်လေ။ ဒါပေမဲ့ ... ဖေဖေကိုယ်တိုင်လည်း
သားအဘိုးကို မလွန်ဆန်ရဲဘူးလေ။ ဒီတော့ သားအတွက် အားလပ်ချိန်
လေးတွေကို လည်သလိုသာ ဖန်တီးယူပေါ့။ ဖေဖေလည်း အဲလောက်ပဲ
ပြောနိုင်မယ်”

“သားနားလည်ပါတယ် ဖေဖေ။ ကျေးဇူးလည်း တင်ပါတယ်”

ဦးလှထွန်းအေးက ပြုံးလိုက်သည် ။ ပြီး သတိရဟန်ဖြင့် ...

“ဒါနဲ့ သားနဲ့ သရဖီက ချစ်သူတွေ ဖြစ်နေကြပြီလား”

“ဗျာ”

ယောက်ျားကြီးတန်မဲ့ ဆွေးထွန်း မျက်နှာရဲသွားသည် ။
မလုံမလဲဟန်ဖြင့် ပြန်ကြည့်လာရင်း ...

“သိပ်, သိပ်တော့ မကြာသေးဘူး ဖေဖေ။ ဖေဖေက ဘယ်လိုသိ”

ဦးလှထွန်းအေးက ရယ်ရင်း လက်ကာပြကာ ...

“ဟား ဟား ... ဒီလိုသိတာပေါ့ကွ။ ဖေဖေလည်း ငယ်ရာက ကြီးလာ
တာပဲလေ။ ဒါပေမဲ့ ... ဖေဖေသိနေတယ်ဆိုတာ သရဖီကို သွားမပြောနဲ့

ဦး၊ တော်ကြာ ရှက်နေဦးမယ်”

ဆွေထွန်းက ကျေးဇူးတင်ဟန်ဖြင့် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။ ။

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဖေဖေ။ သရဖီက ငွေကြေးချို့တဲ့ တာကလွဲရင် ကိုယ်ကျင့်တရားကောင်းတဲ့ မိန်းကလေးပါ။ ဒါပေမဲ့ အဘိုးအနေနဲ့ လက်ခံနိုင်ပါ့မလားပဲ တွေးပူတယ်။

“အဲလောက်လည်း သောကမများ ပါနဲ့ ငါ့သားရာ။ မင်းအဘိုးက ငွေကြေးဂုဏ်ခန့်ထက် အချိန်နဲ့ ကိုယ့်ကျင့်တရားကို ပိုတန်ဖိုးထားပါတယ်။

“ဟုတ်ကဲ့”

စကားအဆုံးမှာ နာရီထပ်ကြည့်လိုက်ရင်း ဦးလှထွန်းအေးက ကားဟွန်းတီးလိုက်ပါသည်။ ။ ချက်ချင်းဆိုသလိုပဲ ခြံစောင့်ကြီးက တံခါးဖွင့်ပေးလာ၏။

အိမ်ထဲရောက်ရောက်ချင်း သားအဖနှစ်ယောက်စလုံး ကိုယ်လက်သန့်စင်လိုက်ကြသည်။ ။ သတ်မှတ်ထားသည့် အချိန်ရောက်မှ ထမင်းစားခန်းထဲ ဝင်သွားလိုက်၏။ စားပွဲရှည်၏ ထိပ်တွင် အခန့်သားနေရာယူကာ မိန့်မိန့်ကြီးထိုင်စောင့်နေသည့် ကျေးဇူးရှင် ဦးပေါ်ထွန်းကို တွေ့လိုက်ရပါသည်။ ။

ဦးပေါ်ထွန်းက သားနှင့်မြေးတို့ အား နှုတ်ခမ်းမွေးအောက်မှ ပါးစပ်ကြီးဖြင့် မိန့်မိန့်မားမားကြီး ပြုံးပြလိုက်ပြီး ...

“ထိုင်ကြကွာ၊ အချိန်လေးစားတဲ့ အထဲမှာ တော့ ထမင်းစားချိန်ကို လေးစားတာ ငါသဘောအကျဆုံးပဲဟေ့”

နှစ်ယောက်သား သတ်မှတ်ထားသည့်ထိုင်ခုံတွင် အသီးသီး ဝင်ထိုင်

လိုက်ကြသည်။ ။ ပြီးလျှင် ထမင်းစားနေရင်း စကားမပြောရဟူသော စည်းကမ်းအတိုင်း တိတ်ဆိတ်စွာ ထမင်းစားရဦးမည် မဟုတ်ပါလား။

*

အခန်း(၃)

ကုမ္ပဏီသို့ ပြန်ရောက်သည့်အချိန်မှာ တော့ အင်တာဗျူးရန် ကျန်နေသေးသည့် နောက်ဆုံးတစ်ယောက်အား သရဖီကို ခေါ်ခိုင်းလိုက်သည်။ ။

ယခုတစ်ခါ အင်တာဗျူးဖြေရန်ရောက်လာသည့် လူငယ်က ရှေ့က လူတွေလို အင်တာဗျူးဖြေဆိုရန်ဆိုပြီး တကူးတကကြီး သပ်ရပ်စွာ ဝတ်ဆင်လာခြင်းမရှိ။ သာမန်လူငယ်တစ်ယောက် ဝတ်စားသလို ဂျင်းဘောင်းဘီနှင့် တီရှပ်ကိုသာ ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ဝတ်ဆင်ထားသည်။ ။

“ထိုင်ပါ”

ဦးလှထွန်းအေးပြောလိုက်တော့ လူငယ်က စားပွဲရှေ့ကုန်မှာ အသာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ ။ ပြီး ... ဦးလှထွန်းအေးဘက်က ဘာမှ မပြောရသေးခင်မှာ ပဲ ...

“အန်ကယ် ... အင်တာဗျူးဖို့ ချိန်းထားတဲ့ အချိန်က မနက် ကိုးနာရီနဲ့ ဆယ့်တစ်နာရီအတွင်းပါ။ ကျွန်တော့်ကို ဘာဖြစ်လို့ စောင့်ခိုင်းထားလဲမသိဘူး။”

ဦးလှထွန်းအေး ဆတ်ခနဲ ဖြစ်သွားရသည်။ ။ လူငယ်၏ CV ဖောင်ထဲမှ နာမည်ကို အမြန်ကြည့်လိုက်ပြီးမှ ...

“မောင်ရင့်နာမည်က ပြည့်စုံနော်”

“ဟုတ်ပါတယ် အန်ကယ်။ ကျွန်တော့်ကို ဂျီကာလို့ လည်း ခေါ်ကြ

သေးတယ်ဗျ။ CV ဖောင်မှာ တော့ Nick Name လိုမယ်မထင်လို့ ထည့်မ
ရေးလိုက်တာပါ”

ဦးလှထွန်းအေးက ခေါင်းညိတ်လိုက်ရင်း ...

“ထားပါတော့၊ ခုနက မင်းမေးတယ်နော်။ မင်းကို ဘာဖြစ်လို့ နောက်ကျပြီးမှ အင်တာဗျူးဖို့ ခေါ်လဲဆိုတာလေ။ မင်းအနေနဲ့ ကော ဘယ်လိုထင်လဲ”

ပြည့်စုံ ခေါင်းကုတ်လိုက်မိသည် ။ မလိုအပ်ဘဲ လျှာရှည်မိသော ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်လည်း ကျိန်ဆဲလိုက်မိ၏။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မေးလာတော့လည်း ဖြေရပေလိမ့်မည်။

“အဟဲ ... အဲဒါက ဒီလိုဖြစ်မယ်ထင်တယ် အန်ကယ်။ အင်တာဗျူးနေတုန်း အန်ကယ်မှာ ကိစ္စတစ်ခု အရေးပေါ်ဖြစ်လာလို့ ထင်ပါတယ်။ ဒါက တစ်ချက်ပေါ့။ နောက်တစ်ချက်ကတော့ ကျွန်တော့်ရဲ့ ကိုယ်ရေးရာဇဝင်ကို ဖတ်ပြီး အန်ကယ်တို့ အလုပ်ခန့်သင့်၊ မသင့် ခဏအချိန်ယူပြီး တိုင်ပင်တာလည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲ။ ထပ်ပြောရရင် ဒုတိယအချက်က ဖြစ်နိုင်ဖို့ ရာခိုင်နှုန်းနည်းပါတယ်”

ဦးလှထွန်းအေး မသိမသာ ပြုံးလိုက်မိသည် ။ ပြည့်စုံ၏ ကိုယ်ရေးရာဇဝင်ကိုလည်း သေသေချာချာ ဖတ်ကြည့်လိုက်၏။ ထူးထူးခြားခြားကြီးတော့ မရှိပါချေ။ အလုပ်ခေါ်သည့် ကြော်ငြာထည့်စဉ်က သတ်မှတ်ထားသော အရည်အချင်းတွေ စာရွက်ပေါ်မှာ အပြည့်အစုံပါပါသည် ။ သို့သော်လည်း သမီးဆန္ဒအတိုင်း ထပ်မေးရဦးမည်ပဲ။

“အင်း ... CV ဖောင်ထဲမှာ တော့ လိုအပ်တဲ့ အရည်အချင်းတွေ ပြည့်စုံသားပဲ။ ဒါပေမဲ့ ချွင်းချက်အနေနဲ့ ပြောစရာတော့ ရှိသေးတယ် မောင်ပြည့်စုံ”

“ပြောပါ အန်ကယ်”

“ဒီလိုကွာ ... ကြော်ငြာအတိုင်း ဆိုရင်တော့ ဒီရာထူးက အန်ကယ်သမီးအတွက် အတွင်းရေးမှူးလိုအပ်လို့ ခေါ်တာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ... အန်ကယ်သမီးက ပြည်ပကနေ နောက်တစ်လကျော်လောက်မှ ပြန်ရောက်မှာ ”

“ဗျာ ... ဒါဆို အန်ကယ်တို့ ဘက်က အလုပ်ခန့်ရင်တောင် ချက်ချင်း အလုပ်မဆင်းရသေးဘူးပေါ့ ... အဲလိုလားဗျ”

ဦးလှထွန်းအေး ခေါင်းခါလိုက်သည် ။

“အဲလိုလည်း မဟုတ်သေးဘူးကွ။ အလုပ်က ခန့်ရင်တော့ ချက်ချင်း ခန့်မှာ ပါ။ ဒါပေမဲ့ အန်ကယ်သမီး ပြန်မရောက်ခင် တစ်လကျော်အတွင်းမှာ အန်ကယ်အဖေဆီမှာ ဒီရာထူးအတိုင်း အလုပ် ဝင်ပေးရမယ်။ အန်ကယ်အဖေက အဲဒီတစ်လအတွင်းမှာ မင်းရဲ့ အရည်အချင်းကို ကြည့်ပြီး ကြိုက်ရင် သူ့မြေး အန်ကယ်သမီးဆီမှာ အလုပ်ဆက်လုပ်ဖို့ ထပ်ခန့်မယ်။ အကယ်၍ များ သူသဘောမကျဘူး ဆိုရင်တော့ မင်းရဲ့ အလုပ်ဟာ အန်ကယ်အဖေဆီမှာ ပဲ ရပ်စဲခံရလိမ့်မယ်။ မင်းအနေနဲ့ အဲဒီအချက်ကိုကော လက်ခံနိုင်ရဲ့ လား”

ပြည့်စုံ စဉ်းစားသွားသည် ။ လေပူတစ်ချက်မှုတ်ကာ သေချာအောင် ထပ်မေးလိုက်မယ်။

“အန်ကယ်ပြောပုံအရဆိုရင် အန်ကယ်အဖေဆီမှာ အစမ်းခန့်ပုံစံနဲ့ တစ်လအရင် ဝင်လုပ်ရမယ်။ သူ့ကြိုက်ရင် အန်ကယ်သမီးဆီမှာ ဆက်လုပ်ရမယ်။ သူ့ မကြိုက်ရင်တော့ အဲဒီတစ်လပြီးရင် ဒိုးတော့ပေါ့ ... အဲလိုလား”

“အမှန်ပဲ၊ ဒီတော့ မင်းအနေနဲ့ ဒီအလုပ်အပေါ် စိတ်ဝင်စားမှုကော ရှိ

သေးရဲ့ လား”

ပြည့်စုံက ခေါင်းအသာညိတ်လိုက်ရင်း . . .

“စိတ်ဝင်စားပါတယ် အန်ကယ်။ ဒီလိုစိန်ခေါ်မှုရှိတဲ့ အလုပ်မျိုး ကျွန်တော်လည်း ကြိုက်ပါတယ်။ ဒီတော့ အန်ကယ်တို့ ဘက်က ကျွန်တော့်ကို အလုပ်ခန့် မခန့် ဘယ်တော့လောက် သိရမလဲဗျ”

ဒီတစ်ခါတော့ ဦးလှထွန်းအေးမျက်နှာက တည်သွားသည် ။ ပြည့်စုံက ရှေ့အင်တာဗျူးဖြေသူတွေလို မငြင်းဘဲလုပ်မည်ဟု ဆိုလာ၍ ဖြစ်သည် ။ တကယ်တော့ ပြည့်စုံကလည်း အလုပ်ရချင်လို့ သာ စိန်ခေါ်မှုကို ကြိုက်တယ်။ ဘာညာနှင့် ပြောချလိုက်ခြင်းသာဖြစ်သည် ။ လောလောဆယ် အလုပ်ရလျှင် ပြီးပြီ၊ ကျန်တာတွေက နောက်ခါလာ နောင်ခါဈေးပဲ။

ဦးလှထွန်းအေးဘက်ကလည်း ပြည့်စုံကိုကြည့်ကာ စွန့်စားလိုစိတ်ရှိသည့် လူငယ်ဖြစ်ချေတယ်ဟု ထင်သွားပုံရသည် ။

ထို့ကြောင့် . . .

“ဟုတ်ပြီကွာ၊ အခုတိုင်း ဆိုရင်တော့ မင်းနဲ့ အန်ကယ် သဘောတူညီမှုရပြီပေါ့”

“ဗျာ ...အန်ကယ်၊ အဲဒါဆို ကျွန်တော့်ကို အလုပ်ခန့်လိုက်ပြီလို့ ဆိုလိုတာလားဗျ”

ဦးလှထွန်းအေးက ခေါင်းညိတ်လိုက်ရင်း . . .

“အမှန်ပဲ မောင်ပြည့်စုံ၊ မနက်ဖြန်ကစပြီး မင်း ငါ့အဖေဆီမှာ အလုပ်ဆင်းလို့ ရပြီ”

“ကျေးဇူးပဲ အန်ကယ်”

စကားအဆုံးမှာ ပဲ ဦးလှထွန်းအေးက လက်ကာပြလိုက်ပြီး ...

“သိပ်လည်း ကျေးဇူးတင်မနေနဲ့ ဦးကွာ။ ငါ့အဖေက လူတစ်မျိုးနော်။ မင်းဆက်ဆံကြည့်မှ သိလိမ့်မယ်။ ပြီးတော့ မင်းကို ဒီရာထူးနဲ့ မဆိုင်တဲ့ အလုပ်တွေ၊ အဲ ... ကုန်ကုန်ပြောရရင် သူခိုင်းချင်တာ ခိုင်းလိမ့်မယ်။ မင်းသိအောင် ကြုံပြောထားတာ”

ပြည့်စုံကလည်း ခေါင်းညိတ်လိုက်ရင်း ...

“ရပါတယ် အန်ကယ်၊ ကျွန်တော့်နာမည်ကလည်း ဂျီကာပါဗျ။ ဘယ်ဖဲနဲ့ တွဲတွဲ အဆင်ပြေပါတယ်”

“အေးပါကွာ တစ်လတော့ ကြည့်ကြသေးတာပေါ့ ဂျီကာရေ”

ထိုစကားကိုတော့ ဦးလှထွန်းအေး စိတ်ထဲမှ ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ။ တကယ်တမ်း အပြင်မှာ တော့ ပြည့်စုံဆိုသောကောင် တစ်လတောင် ခံမည်လားမသိ။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ။

လတ်တလော အလုပ်တစ်ခုတော့ အဆင်ပြေသွားပြီဆိုသည့်စိတ်နှင့် ဦးလှထွန်းအေး လေပူကြီး မှုတ်ချလိုက်မိလေသည်။ ။ ရှေ့မှာ ထိုင်နေသေးသည့် ပြည့်စုံကိုလည်း တစ်ချက် ထပ်ကာအကဲခတ်လိုက်ပါ၏။ နောက်ပိုင်းကျမှ ဘာသံတွေကြားရဦးမည်တော့မသိ။ လောလောဆယ်မှာ တော့ ပြည့်စုံ၏ ပုံစံက ယုံကြည်မှုအပြည့်နှင့်။